

כשהרב ישראל יצחק תורג'מן הרגיש שאינו מסוגל לשרוד את טיפולי הדיאליזה, היחיד שהצליח לעודדו היה הרב הבר • כשהרב משה שמני התוודע לכך שניתוח תרומת הכליה מבוטל, הופיע בביתו הרב הבר כדי לחזקו, וכשהרב אהרון זגורי נזקק למידע רפואי - הוא קיבל אותו במלואו דרך הרב • במלאות שנתיים לפטירתו של הרה"ג ר' ישעיה הבר זצ"ל, משתפים שלושה מושתלי כליה מני רבים, בסיפורים מרגשים עד דמעות

געגועי כליהות

מימין לשמאל: הרב משה שמני, הרב אהרון זגורי, הרב ישראל תורג'מן

בריא היא נעה בדרך כלל בין 0.8 ל-1. "הרופאים אמרו שזה מוכיח שיש בעיה בתפקודי הכליות, ומכיוון שקריאטנין המצוי במגמת עלייה אינו יורד מעצמו, אני חייב לשמור על עצמי. אלא שגם אז לא הרשיתי לעצמי להיכנס לחרדות, ברחתי מהבעיה, לא הייתי מסוגל לחשוב על כך שאני חולה".

אז נכון שהרב תורג'מן עצמו לא פנה מיזמתו למתנת חיים, אך באותם ימים כבר הייתה לו היכרות עמוקה מאוד עם הרב הבר זצ"ל, בעקבות כך שכמה שנים קודם לכן נזקק גיסו - אחיו של אשתו, להשתלת כליה, ופנה לעמותת מתנת חיים. "אשתי מגיעה ממשפחה גדולה, עם 15 אחים ואחיות", מספר הרב תורג'מן, "והרב הבר ביקש שנכנס את כולם והוא בעצמו הגיע לשוחח אתנו. הוא הסביר לנו שכאשר נזקקים לתרומת כליה בר דקים בשלב ראשון את המעגל המשפחתי הקרוב ביותר, שם יש סיכויים גבוהים למצוא התאמה, הוא גם השיב לנו על כל השאלות ועזר לרדת לעומקם של הדברים. מתוך כל האחים והגיסים היו כמה שנבדקו, אחד מהם גם תרם לבסוף את הכליה, והגיס כמו בקסם - שב לאיתנו. מאותו רגע הרגשתי שנפשי קשורה בנפשו

משתאים מולו, שכן לא קיים כמוהו באף מקום ברחבי תבל.

לפני שנתיים בדיוק, בראש חודש אייר תש"פ, נקטף מאתנו האדם הגדול הזה, והותיר אחריו חלל עצום ואנשים רבים שלא גומרים לספר ולהתגעגע. יצאנו לפגוש שלושה מהם ולשמוע על זיכרונות בלתי פוסקים, על קשר מופלא ועל יהודי שרצה רק דבר אחד - לעזור לזולת.

'פתאום אני בצד השני'

נורת האזהרה הראשונה נדלקה אצל הרב יש" ראל תורג'מן לפני כחמש שנים, כאשר הוא פסע ברחוב, ופתאום ראה שחור מול העיניים וכמעט התמוטט. הוא אמנם אדם אחראי, אך באותו זמן לא העלה בדעתו שאלו תסמינים של מחלת כליות. "זה פשוט לא היה במודעות שלי", הוא מציין, "החיים שלי היו תמיד פשוטים וזורמים, כמעט לא ביקרתי אצל רופאים. לא הרגשתי שייתכן שמתפתח אצלי משהו נורא".

אלא שבאותם ימים הוא גם התחיל לסבול מכאבי בטן, וכשאושפו לבסוף בבית החולים, הוא עבר בדיקות כלליות בהן התברר שרמת הקריאטנין שלו עלתה ל-2. זאת בזמן שאצל אדם

מ חלקת דיאליזה. מי שהזדמן לו לבקר במחלקה הלא פשוטה הזו, ולראות מקרוב את מכונות הענק והצינורות שמסננים את דמם של המטופלים המחוברים אליהם במשך שעות, יודע בוודאי באיזה סבל מדובר, ומי שלא - נאחל לו שלעולם לא יבין את גודל הכאב. אלא שבשנים האחרונות מסתבר שמספר חולי הדיאליזה בבתי החולים בישראל הולך ופוחת משמעותית, כל זאת הודות לפעילותה של מתנת חיים - העמותה שמצילה נפשות כפשוטו. מסתובבים בינינו קרוב ל-1300 אנשים שללא סיועה של העמותה ותורמי הכליות הנפלאים - לא היו חיים אתנו. ממש כך.

מעטים הם האנשים שזוכים לחולל מהפ" כות בימי חייהם, אך הרב ישעיהו הבר זצ"ל היה ללא ספק מהפכן. הוא הצליח לעשות את הלא יאומן, כאשר סלל לפני למעלה מעשור את הקמתה של 'מתנת חיים', ומאז הביא לישראל את המהפיכה הבלתי נתפסת של הצלת חייהם של חולי הכליות. מה שהיה נראה בתחילה כמפעל מבורך, התגלה במשך השנים כמהפך מטלטל שצוותים רפואיים בכל העולם עומדים

משה שמואלי

צילומים: באדיבות "מתנת חיים"

מימין: הרב ישעיהו הבר זצ"ל עם רשכבה"ג מרן שר התורה הגר"ח קניבסקי זצוק"ל. משמאל: הרב ישעיהו הבר זצ"ל עם רבינו מרן הגר"ג אדלשטיין שליט"א

"ואז הרב הבר אמר לי משפט שהרעיד לי את

הלב: 'אני משתדל לעזור לכל מי שפונה אליי, אבל לא שוכח שלפני 11 שנים וחודש ישבת אצלי בבית וחיזקת אותי. אני בטוח שכמו שאתה שימחת אותי, כך הקב"ה ישמח גם אותך'..."

התדרדר. כך כשהתחלתי את הדיאלוג נאמר לנו שיש לפני בתור ד"ק כמה מאות חולים שקורמים לי. בתחילה הודעתי בכאב וגם אשתי התחילה לדמוע, אבל הרב הבר הסביר לנו שכאשר מגיע תורם, מתחשבים לא רק במי שנמצא בראש הרשימה, אלא גם במי שמתאים לו ביותר, וכן יש לפעמים שיקולים של בקשות מיוחדות מצד התורמים, כך שיש הרבה מקום לתפילות ולתקוות. "בינתיים הלכתי להתברך אצל שורה ארוכה של רבנים, ובראשם רשכבה"ג מררה הגאון רבי חיים קניבסקי זצוק"ל. הרב איחל לי רפואה שלמה, וכששאלתי אותו מה אקבל על עצמי כדי לצאת מהדיאלוג, הוא השיב: 'לימוד של מסכת חולין'. ואכן לקחתי זאת על עצמי כפרויקט. לאחר מכן הרב איחל לי 'ברכה והצלחה'. ביקשתי שיברך שההשתלה תהיה 'עוד השנה', והוא ענה 'אמן'. בנוסף, קיבלתי על עצמי גם לברך ברכת אשר יצר מתוך הכתב, כי קראתי שמרן החפץ חיים כותב שמי שמקפיד על כך לא יצטרך לרופא

90, ואילו אני אברך צעיר, לא הצלחתי אפילו להסביר לעצמי מה אני עושה שם. "החיים שלי נקטעו לגמרי, לא היה לי כוח ללמוד וגם נאלצתי לוותר על שעות של חברותא, נמנעתי מלנסוע לשבתות להורים, ובכלל השתדלתי שלא להתרחק יותר מידי מבית החולים. בדרך כלל לקח לי יום שלם להתאושש מכל טיפול, ואז כבר הייתי צריך להיערך לקראת הטיפול של היום הבא. אלו לא היו חיים". הרב תורג'מן מציין כי באחד הימים הוא אוש"פ בבית החולים, ואז כבר נשבר. "זה היה ביום שישי בצהריים, והתקשרתי לרב הבר כשאני חושף לפני את תחושותיי: 'אני רוצה לברוח מכאן, לא מסוגל להמשיך'. והרב הבר בקולו הנינוח מבקש ממני: 'צא לרגע מבניין בית החולים ותסתכל על כל המבנה הענק הזה - חשוב על כך שמתוך כל האנשים שמאושפדים אף אחד לא יודע אם יצא מכאן ובאיזה מצב, ואילו אתה יכול להאמין שיש דרך לגרום לך להבריא לגמרי, באמצעות השתלת כליה. הקב"ה לא יעזוב אותך, עוד תחזור לבריאות מלאה'. כשסיימנו את השיחה שמת לי לב שבעוד כמה דקות נכנסת שבת, והרב הבר אפילו לא רמז לי שהוא לחוץ". ומה באמת קרה עם תרומת הכליה? התקדם משהו בנושא? "לשמחתי, אשתי התגלתה כאשת חיל, כיוון שרשמה אותי להשתלה עוד הרבה לפני שהמצב

של הרב הבר. התפעלתי כל כך מהפעילות ומה מסירות שלו, כל זאת לצד היותו ר"מ בשיבת וולפסון ומוסר שיעורים. נפעמתי ממנו, וחשבתי לעצמי שאני מוכן לעשות הכל כדי לעזור למתנת חיים. לרגע לא חשבתי שאמצא את עצמי דווקא מן העבר השני של המתרס, כחולה". ואז פתאום ביום אחד אתה מגלה שאתה חולה כליות... "נכון, זה היה פתאומי מאוד. מיד לאחר שה תברר מצבי, פנתה אשתי לרב הבר, והרב הזמין את שנינו למשרדו. ישבנו אצלו, הוא שמע את כל הפרטים ולבסוף אמר לי: 'אתה נמצא טרום דיאלוג, נשמע שיש לך בערך חצי שנה ולאחר מכן לא יהיה מנוס מטיפולים'. איך הרגשת עם כוז בשורה? "אולי זה היה אמור להלחין, אבל שכשנמ" צאים באזור של הרב הבר קשה להיות לחוצים. אחד הדברים שבלטו ביותר אצל היהודי היקר הזה הוא הרגע שאפיין אותו תמיד. הוא היה מלא בשלוות נפש, ודווקא אני כאחד שמהווה את ההיפך הגמור לכך, מצאתי את עצמי נשבה בקסמיו. הוא השרה עליי רוגע, וכשדאגתי שאיאלץ לעבור השתלה, הוא אמר לי בחיוך: 'גם אני עברתי השתלת כליה, והנה יש לי חיסרון גדול - במקום לעבוד 24 שעות ביממה, אני עובד 22 שעות בלבד...".

עם פרופ' איתן מור מבכירי הפרופסורים בעולם ההשתלות בישראל

ולא לרפואתי".

כמה חודשים לאחר מכן הבזיקה התקווה, כאשר יצרו קשר עם הרב תורג'מן והודיעו לו שנמצא עבורו תורם, אך לאחר זמן מה הוא נפסל. בהמשך נאמר שיש תורם אחר, אך הוא רוצה לעבור את הניתוח בכ"ח בתמוז. "כשביירתי על כך אצל רבנים נאמר לי שעדיף לא לעבור את הניתוח בבין המיצרים, אז גם ההצעה הזו נדחתה. ואז פתאום הגיעה הצעה של תורם שלישי, והפעם נאמר לי שהניתוח יהיה ב"ד בתמוז. מיהרתי לתת את אישורי, כשאני מרגיש כל הזמן שהתאריך מוכר לי, ולפתע נזכרתי - טיפול הדיאלוג הראשון שעברתי היה בתאריך ד' תמוז, בדיוק שנה קודם לכן. ברכתו של מרן הגר"ח זצוק"ל

אבל ההפתעה הגדולה הכתה ברב תורג'מן כעבור שבועיים, כאשר התברר שהקריאטין שלו זינק והגיע ל-6. "הרופא התקשר אליי בשש וחצי בבוקר כדי לבשר לי על כך ולבקש שאתפנה בדחיפות לבית החולים", הוא משחזר, "הייתי המום, ואמרתי לאשתי שאני לא עושה שום צעד בלי להתייעץ עם הרב הבר. בשעה שבע בבוקר כבר צלצלתי אליו והרב ענה לי מיד, כאילו כל הלילה המתין לשיחת הטלפון שלי. אני, כולי בוכה, מספר לו בקול רועד על הבשורה ולבסוף נשבר ומתייפח: 'אני בסך הכל ילד קטן, לא ייתכן שאתחיל טיפולי דיאלוג...'. הרב עודד אותי והבטיח לי שהוא יהיה אתי כל הזמן וגם יעשה הכל כדי למצוא לי תרומת כליה. "בבית החולים שלחו אותי לניתוח חירום בו התקינו לי צינורית בחזה, דרכה חוברתי למכשיר הדיאלוג שהפך להיות חלק בלתי נפרד מחיי. הייתי עובר את הטיפולים שלוש פעמים בשבוע, כאשר בכל פעם אני מתחבר למכונה למשך שלוש או ארבע שעות. כשיצאתי מהטיפולים הרגשתי כמו סמרטוט, חסר כוח ואנרגיה. אפילו לכפתר את כפתורי החולצה לא הצלחתי מרוב חולשה. במחלקה סביבי ראיתי אנשים מבוגרים בני 80

לא טענה, הרב הבר אכן הגיע והצטרף אלינו, כשהוא מעורר ומחזק את כל בני הבית. זה גם המקום לציין שבמשך כל תקופת ההמתנה הוא היה ממש כמו אבא בשביל הילדים שלנו, שהיו מתקשרים אליו גם מבלי שידענו על כך, בוכים לו ומשוחחים אתו בטלפון.

הרב שמני מציין כי תחושת בטן אמרה לו שההשתלה המוצלחת תגיע בקרוב, ואכן חודשיים לאחר מכן הודיעו לו באופן פתאומי שיש תורם שכבר עבר את כל הבדיקות הנדרשות, אך המושלם שאמור לקבל את כלייתו לא סיים לעבור את הבדיקות. מכיוון שהתורם הוא ר"מ בשיבה ובדיקת בתקופה זו נעשות חזרות על החומר, חשוב לו לתורם דווקא כעת, כדי לא להפסיד את מסירת השיעורים, ולכן ביקש למצוא משהו שיוכל לקבל את הכליה באופן מידי. הבדיקות של הרב שמני היו כבר מוכנות, לכן הוצע לו לקבל את הכליה, וכך הוא מצא את עצמו לאחר ארבעה ימים בלבד כשהוא מובל לחדר הניתוח.

"תקופת הדיאליזה לא הייתה פשוטה", מסכם הרב שמני, "אבל למדתי ממנה הרבה, ובעיקר למדתי מהרב הבר שהתגלה כאדם רגיש וכל כך אכפתי ומסור. אני זוכר שבערב הניתוח הייתה לנו פגישה עם המנתח, ואשתי התקשרה לרב הבר כדי לבקש ממנו שיהיה על הקו בזמן שאנחנו נפגשים. הרב התפלא לשמע הבקשה, והגיב: 'מה פתאום? אבוא במיוחד לבית החולים כדי להיות אתכם', וכך אכן היה. אגב, אחרי ההשתלה, אמרה הרבנית הבר לאשתי שלאחר שעברתי את ההשתלה בהצלחה לא היה אדם מאושר מבעלה בתבל".

מה הדבר העיקרי שאתה לוקח מהרב להמשך חיך?

"למדתי ממנו דברים רבים, אך יש נקודה מיוחדת שאי אפשר להתעלם ממנה. הרב היה מסוגל ללכת ברחוב ולפרגן אפילו לסלע או לדומם. אני זוכר שבאחד הימים הייתי אתו בהדסה, כאשר נכנס לחדר מנקה ערבי. הרב הבר האיר אליו פנים ואמר: 'כל כך נקי פה, אתה כל כך מבריק את המקום!' זה השפיע עליי עמוקות, ואחר כך כשהגישו לי את ארוחת הצהריים פרגנתי לאיש הצוות ואמרתי לו: 'אתה מביא את ארוחת הצהריים עם כזה חיוך...' כשסיפרתי לרב הבר שלמדתי זאת ממנו, הוא הגיב בפשטות: 'אתה יודע מה עשית? גרמת לכך שאיש הצוות ילך לחדר הבא גם כן עם חיוך...'".

רגע של אמת

זה היה לפני כשנתיים, בתקופה בה הרב אהרון זגורי שימש כר"מ בשיבת תפארת צבי בירושלים. הוא בסך הכל ביקש להמשיך את שגרת המשך בעמ' 29

נורא? השבתי לו שלגמרי לא, ואם חלילה אודקק בעתיד להשתלה נוספת, אין לי שום פחד. הוא שמע את הדברים וביקש ממני להיפגש עם אחיו, כלומר עם הרב הבר, שעמד באותם ימים לפני ניתוח ההשתלה, ולעודד אותו.

"כמובן שנעניתי למשימה. נסעתי אל הרב הבר יחד עם אשתי, שהכירה את אשתו, ויחד ישבנו ושוחחנו. סיפרתי לו על מה שעברתי ועודדתי אותו לעבור את הניתוח. מעט לאחר מכן הוא עבר את ההשתלה, שהובילה כידוע להקמתה של 'מתנת חיים'. המשכנו להיות בקשר גם בשנים הבאות, כאשר מידי פעם אנו נפגשים במרפאות הביקורת בבית החולים או בהודמנויות אחרות.

"ואז הגיע היום בו התפקוד של הכליה שלי התדרדר, ובאחד האשפוזים נאמר לי שהכליה סיימה את פעילותה. שכבתי אז בבית החולים, וכבעל ניסיון ידעתי מה עומד לפניי, והבנתי שתהליך ההמתנה לכליה לא יהיה פשוט. עוד באותו יום יצרתי קשר עם הרב הבר, והוא אמר לי משפט שהרעיד לי את הלב: 'אני משתדל לעזור לכל מי שפונה אליי, אבל לא שוכח שלפני 11 שנים וחודש ישבת אצלי בבית וחיזקת אותי. אני בטוח שכמו שאתה שימחת אותי, כך הקב"ה ישמח גם אותך, ובקרוב תעבור השתלה מוצלחת ותחזור לאיתנך'.

"אבל זה לא הסתיים בכך, כי אחרי כמה ימים יצרתי את הרב קשר וביקש לבוא לבקר אותנו בבית, כדי להסביר לילדים על מה שאני עובר. הרב הגיע וישב אצלנו במשך שעה וחצי, הוא שוחח עם הילדים וממש גלגל אותם מצחוק. הייתה אווירה נפלאה, ומאז הוא לא הפסיק לעקוב אחר מצבי, להתקשר, לדרוש בשלומי ולהתעניין במשפחה ובילדים.

"חודש לפני חנוכה הודיעו לי שנמצאה לי כליה וקבעו ניתוח לעוד שלושה שבועות, אלא שארבעה ימים לפני ההשתלה התבשרתי בכך שההשתלה מבוטלת, מכיוון שקיים חוסר התאמה בבדיקת סיווג הרקמות. כמובן שהאכזבה הייתה גדולה מאוד, ילדיי ממש כאבו את הביטול. אשתי ואני ניסינו להתחזק, ובעיקר שאבנו כוח מכך שהרופאים הסבירו לנו שאם ההשתלה הייתה מתבצעת, היינו נכנסים להרפתקה מסוכנת מאוד, בשל חוסר ההתאמה של הרקמות".

ומה הסברתם לילדים?

"השתדלנו להתעלות על עצמנו, והודענו לילדים שאנו מאמינים שקרה לנו הדבר הטוב ביותר שיכול לקרות ולכן אנחנו עורכים סעודת הודיה - הזמנו פיצות וגם קנינו 'נשיקות', כשאנו מחזקים את הילדים בכך שקיבלנו נשיקות של אהבה מהקב"ה. במהלך הסעודה אמרה לי אשתי: 'אני בטוחה שבעוד רגע הרב הבר יופיע כאן'. היא

התקיימה כמלואה. ההשתלה עברה ברוך השם בהצלחה מרובה, וההתאוששות הייתה יחסית מהירה. התורם שלי הוא אדם מיוחד במינו מאזור גוש עציון, ואני חש כלפיו הכרת הטוב עצומה.

"אגב, בערב הניתוח, אחרי שכבר אושפזתי, התחלתי לחוש פחד גדול ומשתק. כמו תמיד, יצרתי קשר עם הרב הבר, והוא פשוט הגיע לבית החולים בשעה אחת עשרה בלילה וישב אצלי עד אחרי חצות, הוא בעיקר דיבר וניסה לעודד ולהסיח את דעתי. לפני שהוא הלך שאלתי אותו בדמעות: 'איך לרב יש זמן לבוא אליי? הרי אני מושלם מספר 517, לא המושלם הראשון'. הרב הבר הסתובב לעברי, ואמר לי את המשפט שלא אשכח כל חיי: 'כדי להציל חיים עושים הכל'".

הרב טורג'מן עוצר את שטף דיבורו. ניכר כי יש לו עוד הרבה מה לספר, אך מחשבותיו נושאות אותו למה שארע לפני שנתיים, כאשר נודע על כך שהרב הבר מאושפז במצב קשה, לאחר שחלה בקורונה. "כמו רבים אחרים, גם אני הרגשתי שאני כל כך רוצה לעזור, ולא יודע איך. התפ"ל לתי המון, הפצתי את השם שלו בכל מקום וגם קיבלתי קבלות טובות והתחזקתי לרפואתו, אבל כשהנורא מכל התרחש, הרגשתי תחושת אבל של ממש - האדם שאני כה מעריך ומעריך איננו כבר באותם רגעים הבטחתי לעצמי לסיים את

הש"ס לעילוי נשמתו. עד עכשיו הספקתי ללמוד חלק מהמסכתות, ואני מתכוון להיעזר בלומדים נוספים, כדי למלא את ההבטחה. אני מרגיש שזה יהיה מעט ממה שאני יכול לגמול לו על החסד שהוא ורעייתו עשו איתי לאורך הדרך. הם העניקו לי מתנת חיים כפשוטו".

נשיקות משמיים

כבר קרוב ל-20 שנה שהרב משה שמני מכיר מקרוב את המושג 'דיאליזה'. התקופה הראשונה בה הוא נדרש לעבור את מסכת הטי"פולים הייתה בשנת תשס"ה, עוד לפני שהוקמה מתנת חיים. במשך שנה ושלושה חודשים הוא ביקר במחלקת הדיאליזה שלוש פעמים בשבוע, ונאלץ להתחבר למכונה שתסנן את דמו. לאחר מכן הוא עבר השתלת כליה מוצלחת שהחזיקה מעמד יותר מעשר שנים. לפני כשנתיים הוא עבר שוב ניתוח להשתלת כליה, לאחר שהכליה הקודמת קרסה. "עברתי את הניתוח בסמוך להתפרצות הראשונה של הקורונה", הוא מציין, "הייתי בין עשרת המושלמים האחרונים של הרב הבר זצ"ל".

גם הרב שמני, כמו רבים אחרים, הכיר את הרב הבר עוד לפני הניתוח. "הרב היה ר"מ בשי"בת וולפסון, שכעבר הייתה סמוכה מאוד לביתי. באותם ימים, קצת אחרי שעברתי את ניתוח ההשתלה הראשון, פגשתי ברחוב את אחיו, והוא עצר אותי ושאל: 'האם השתלת כליה היא דבר כה

”להפתעתי, אחרי ההשתלה הגיעה לבקר אותי הרבנית, והיא גם בישרה לי שאני בדיוק המושלם ה-100 אחרי פטירתו של בעלה. הרבנית תיארה לי כמה שבעלה היה שמח בכל פעם מחדש כשהזדמן לו לעזור לבני תורה, והנה גם אני בן תורה וגם התורם שלי ת"ח”

”אחרי כמה ימים יצרתי את הרב קשר וביקש לבוא לבקר אותנו בבית, כדי להסביר לילדים על מה שאני עובר. הרב הגיע וישב אצלנו שעה וחצי, הוא שוחח עם הילדים וממש גלגל אותם מצחוק. הייתה אווירה נפלאה, ומאז לא הפסיק לעקוב אחר מצבי, להתקשר, לדרוש בשלומי”

געגוע כליות

המשך מעמ' 24

חייו כרגיל, אלא שאז התגלתה אצלו מחלת כליות קשה שהחלישה אותו מאוד.

"פתאום שמתי לב שקשה לי ללמוד ואני נרדם כל הזמן, הגוף כאב והיה לי קשה לעלות מדרגות. עם כל יום שחלף גבר הקושי יותר ויותר", הוא מספר בכאב. "כבר בשלבים הראשונים דיברו איתי על השתלת כליה, וכמובן שיצרתי קשר עם מתנת חיים. הסבירו לי שמכניסים אותי לרשימת ההמתנה, אבל האמת היא שלא דאגתי במיוחד, כי באותם ימים מצבי לא הצריך דיאליזה, ובפרט שאחי הבהיר לי תמיד שהוא יהיה מוכן לתרום לי בשמחה ברגע שאזדקק, כך שהייתי רגוע.

"ואז הגיע שלב בו המצב החמיר, והרופאים הבהירו שאנחנו עומדים ממש על סף דיאליזה, וכדאי מאוד שאעבור את ההשתלה בהקדם. באותם ימים אחי היה כבר בתהליך הבדיקות, כששנינו בטוחים שהוא עומד לתרום, אלא שאז, ממש לקראת הסוף, גילו אצלו מחלת מעיים והרופאים הודיעו לו שהתרומה שלו לא תוכל לצאת לפועל. עבורי זה היה הלב מוחלט, פתאום כל החלומות התנפצו והבנתי

שאני צריך להתחיל הכל מהתחלה, כי אין לי תורם. באותם ימים, יחד עם הקושי הגדול, גיליתי את מפעלו המדהים של הרב הבר".

הרב זגורי עוצר לרגע ומציין שזה היה כחצי שנה לפני פטירתו של הרב הבר. "לא זכיתי לפגוש את הרב פנים אל פנים", הוא מיצר, "אבל שוחחנו כמה פעמים בטלפון, והרב הביע כל כך הרבה הזדהות וכאב עם הסיפור שלי. הוא גם עשה לי סדר בכל התהליך שאני צריך לעבור, וכשהתלבטתי לגבי בית החולים בו כדאי שאעבור את הבדיקות הנדרשות לצורך ההשתלה, הוא הפנה אותי למקום הנכון והדריך אותי. הרגשתי שיש איש מקצוע מן השורה הראשונה שמל"ו וזה אותי לאורך הדרך כאילו הייתי בן שלו, ואפשר להתייעץ אתו כל הזמן".

במתנת חיים הבהירו לרב זגורי שמדובר בדרך כלל בבדיקות שנמשכות כשנה בממוצע, ובמקרה הטוב ניתן לרדת לזמן מינימאלי של שבועה חודשים. כמובן שיש צורך להמתין לתורם, ואי אפשר לדעת מתי זה יקרה.

"לא היה אכפת לי להתאזר בסבלנות", הוא מציין, "אבל הפחד הגדול שלי היה מכך שאגיע לטיפול דיאליזה, וכ" שהבנתי שזהו לוח הזמנים שמצפה לי, הרגשתי שאין מנוס מהטיפולים הקשים, והתחלתי להכין לכך את עצמי".

ואז הגיעה ההפתעה הגדולה. "שלושה חודשים אחרי

שהתחלתי בתהליך הבדיקות", הוא מספר, "הודיעו לי במ"תנת חיים שהשיגו תורם. מדובר באברך צעיר מ"הר המור" שהיה אמור לתרום לחולה אחר שנפסל באחת הוועדות. האברך רצה להתחיל את זמן החורף בלי הפרעות, לכן הודיע למתנת חיים שהוא מעוניין לתרום למי שיכול לעבור את ההשתלה בהקדם. במתנת חיים נקבו בשמי, וכשביצענו את בדיקות ההצלבה גילינו שההתאמה מושלמת. מהר מאוד עברתי את כל יתר הבדיקות הנדרשות והגעתי לניתוח מבלי שעברתי אפילו טיפול דיאליזה אחד".

הרב זגורי מציין כי בערב הניתוח הוא שוחח עם כמה מושתלים שתיארו לו את ביקוריו של הרב הבר בבית החולים אחרי ההשתלות, והיה לו קשה לחשוב על כך שהוא לא יוכל להודות לאיש שבזכותו קמה העמותה שהצילה את חייו. "אלא שלהפתעתי" הוא מוסיף, "אחרי ההשתלה הגיעה לבקר אותי הרבנית, והיא גם בשרה לי שאני בדיוק המושתל ה-100 אחרי פטירתו של בעלה. הרבנית תיארה לי כמה שבעלה היה שמח בכל פעם מחדש כשהודמן לו לעזור לבני תורה, והנה מתברר שגם אני בן תורה וגם התורם שלי תלמיד חכם, והרב בטוח היה מתרגש מאוד לפגוש אותנו. האמת היא שגם אני הייתי מתרגש מאוד לו יכולתי לפגוש אותו. כואב לי שלא זכיתי אפילו להגיד לו תודה".